

מידת החשפיות

יושבראש הכנסת, קדיש לוי, ניצב בי פני בעיה חמורה. היא אוספת אחרי ניתוח בבית החולים הוסה בירושלים ומצבו הי בריאותי לא איפשר לו לצום. אולם לזו, חבר קבוצת דגניה, שבמשך 55 השנים שי חלפו מאז היה לבר מצוה לא החסיר אפילו צום כיסורים אחו, ביקש מרופאיו רשות מיוחדת לצום. אחרי התייעצות רפואית, הותר ללזו לצום רק במשך יום השבת.

גולדה יוסף, רעייתו של שרהמפטים, התמרמרה על הודיעות כאילו בילתה את ח פשת הקיץ שלה בחוף המיליונרים הי יחוני. טענה הגברת יוסף: לא היינו בחוף המיליונרים — אלא בבית מלון של בונגלוס שנפתח לפני ארבעה חדשים. המחיר שם היה רק 9 דולר לאיש ושהינו בסך הכל ארבעה ימים במקום, בו מתארחים קייטנים כתם ובכללם סטונגטים. דהקא בענות החגים נותרו קופות אוצר המדינה ללא שומרים. כמעט כל אנשי צמרת משרד האוצר, החל בשר פנחס ספיר; המנהל הכללי הר"ר יעקב ארנון; ורוב ראשי האגפים, יצאו לחו"ל, כשעמם נזכר גם נגיד בנק ישראל, דויד הורוביץ.

המנהל הכללי של משרד המסחר והתעשייה, **מילאק צור**, הסביר את ההמלצות של ועדת האשראי באמרו: "כל אדם שיתפתח בוועדן לילה חדש, ישלם הפקדה לבנק ישראל על כל סטימטר של איי הלבוש של השתקפות". כאשר נשאל צור מי ימונה למדור את הסטימטרים של החשפניות, השיב: "אני בטוח כי גם אם נציע דרגה נמוכה לבעל תפקיד זה — לא יחסרו מועמדים". סיפר ארנן רודו הערך היהודי של הנהיגונד הפאריסאי לעניני במרחב, כי בביקורו באחת מעיירות מצרים גילה כרוה גדולה בנו לשון: "זקוף את ראשך יא אחי, כי ימי ההשפלה חלפו ואיננו" העיר על כך מצרי צעיר: "ביום בו נתלתה הסיסמה עליידי השלטונות, הת מלאו בתייהכלא בעיירה בחשודים שנאשמו בראש מרדן".

לשבת תחת הוינטלאטור

יעקב בורו, שחקן התיאטרון החיפאי חזר ארצה, אחרי שהופיע עם תיאטרונו בונציה, כשעיניו אדומות ממאמץ וכחולות מרוב תרופות. זה משום שלא ישנה שבווע ימים! הסביר. כמו רוב שחקני התיאטרון החיפאי שהופיעו בהצגת מנגל הגיר הי קאוקאזי בפסטיבל שנערך בונציה, לא ביזבו בורו אף דקה על שינה, ניצל כל רגע משהגותו לביקורים וטיולים אחרי ההצגות. השחקנים החיפאים הרגישו עצמם שלא בוח כשנאלצו ללכת לכל הסקסים וההור כעות בחליפות ועניבות. כאשר נוכחו בהצגת הפאר של האופרה ירושלים, שהוצגה ב מסיגרת הפסטיבל עליידי ז'אן וילאר, הורידו כולם כתאיהם בהחבא את המקטור רנים והעניבות, מיהרו ללבוש אתם עם רדת המסך. בורו וחיים טופלי, היו שני הנפגעים העקריים מהעובדה שהמחזה הוצג בעברית בפני קהל זה. היות והמטכס סים שלהם הם הומוריסטיים בעיקרם, וי השניים היו רגילים לתגובות של צח ק אחרי כל משפט, הם סבלו סבל גורא כשהקהל לא הגיב. אמר טופלי: "גור שתי הצגות כאלה ואני מקבל אולקוס". רק בערב הי הופעה השני נשמעו כמה צחקקים בפנינו לשונות של האולם, דבר שהפיד על המצי אותם של ישראלים במקום. בורו הקדים לבוא לפני הלהקה, כדי להופיע בהצגה המחודשת של הקומדיה מרשה וינטלאטור. גילה בורו איך נולד שמו של המחזה: בי 1954 הזמין צה"ל מיעקב פז מערכון נגד הנובנו שהיה נהוג בצבא. פז הסתובב במחנות צה"ל, גילה קצין שהקדיש את חייו למלחמה בכובו. הוא היה הולך לשקיים וגוער בחיילים: "חבל שתחת כל וינטלאטור ישב חייל אחד, מדוע שלא ישבו חמישה חיילים תחת כל וינטלאטור" מכאן נולד שמה של הקומדיה. החתונה הי מפוראת בי חר של השנה נערכה בין רני פירסוזה, בתו של אחד ממנהלי בנק דיס הונט ובעל מפעל טקסטיל, לבין עירד' ליריא, אחיו של הקאריקטוריסט רענן ליריא. לחתונה, שנערכה במלון רמת אביב, הגיעו אורחים מכל רחבי העולם, אפילו מגיאמייה. היה זד כנס של כל הרקאנטים, השלישים, הטוקאטלים, המיזאילים והריבלינים שבמדינה. לרגל החתונה הותקן מסלול מיוחד באורך 80 מטר מפתח המלון עד לבריכה, שכוסה כולו בכד ירוק בצבע (המשך בעמוד הבא)

הקליפוטוניה

בחייהן תחושה מינית, וגבררים ריקדו ו קיפצו באולם כתישים צעירים. ביום הראשון להופעתו נאלצו תריסר שוטרים להאבק בחרוף נפש כאלפי בני טיפשעשרה, שהקיפו את הבניין מכל עב ריו. הם טיפסו על העצים והמכונות שי כסביבה, המתניו שעות ארוכות עד תום ההופעה, רק כדי לראות את קליף חי וי נושט. למחרת, כשאות מחזה חזר ונישנה, גייסה המשטרה כמה עשרות שוטרים, שי באו בניידות ובמכונות אסירים כדי להשת לט על ההפגנה הגדולה והסוערת ביותר שנערכה במדינה מאז ימי ואדיסאליב. אפילו הנוער האינטלקטואלי, בדמותם של שני תריסרי כתבי מעריב לנוער, שזכו לי ערוך מסיבת עיתונאים לאלילם, שכחו את תפקידם, שלפו מתוך חיקי הכתיבה שלהם תמונות ענק וצבאו על האורח לזכות בי חתימתו, עד שכל מה שנשארה מאותה מסי בה היתה שאלה בודדת אחת: "כן כמה אתה?"

*** אחד מהחברה

ה איש שהיה אחראי למגיפת הי קליפטומניה, שאחזה כרוח תזוית בי נוער הישראלי היה איש צעיר ויפהותואר.

בני אמר שלנוער הישראלי אין אידי אלים, מאחיים ורוחהגשמה? מי הש מיץ את הנוער באמרו שהוא לא יחתר על שום דבר היכול לפגוע בנוחיותו האיטית? מי זרה בו את תארי האדישות וחוסר רצון ההקרבה?

אין שקר גם מזה. צריך רק לדעת לעורר את הנוער. קליף ריצ'ארד, נער בוקששער וצהורשיניים, בן 23, הצליח לעשות זאת השבוע כפי ששום קריאה לדגל או נאום של עסקן הסתדרותי טוב לא היו עושים זאת. הוא לא היה צריך לעשות הרבה כדי שאלפי בני הנוער הישראלי מגיל 12 וי מעלה, מכל קצות הארץ, יתגייסו למיבצע הרהיסקנות ודורש הסבילות — להציץ בו ולו גם במבט חסוף אחד.

הם באו כאלפיהם להקביל את פניו בנמלי התעופה לוד. הם ויתרו על הכנתשעורים ועל הליכה לקולנוע. המתניו לו שש שעות תמימות בצפיפות וברוחק. הם שאגו את קריאות הקרב מקפיאותיהם ביותר שנשמעו אי פעם, כשרק ירד מכבש המטוס. הם קפצו מגובה של שלושה מטרים מירפסת התצ פית של נמלי התעופה, הסתכנו בריצה תחת מוועי מטוסים פועלים, בנו לשוטרים חמרי שים באלות, זילזלו במכונות שעמדו ל דורסם, רק כדי להגשים את האידיאל הי

"ההדררוקרין"

"בובה חיה"

"שפתיים בנות מזל"

"אני אומרים: כן!"

פני הדור - קהל המורכב ברובו מבני הטיפשעשרה הישראליים יצא מכליו באולם קולנוע תלאביב, מחאכפיים, צרח והשתולל באקסטזה חסרת תקדים למראה האליל הצעיר, המקפץ ומזמר על הבמה להיטים ופיומונים מפורסמים.

המתפלחים אלפים צבאו על אולם קולנוע תלאביב, בעת הופעתו של הזמר, חיפשו כל סדק ופחח דרכו יוכלו להאזין לאלילם.